

Harlan Koben

OD ISTOG AUTORA

*Nikom ni reči
Nestao zauvek
Samo jedna prilika
Jedan jedini pogled
Obećaj mi
Nevin
Šuma
Uhvaćen
Odani
Šest godina
Drži se
Neznanac
Nedostaješ mi
Ako me jednom prevariš
Ne odustaj*

BEŽI

Preveo
Marko Mladenović

■ Laguna ■

Naslov originala

Harlan Coben
RUN AWAY

Copyright © 2019 by Harlan Coben

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Lizi Erbah Vans,
izvanrednom agentu,
s ljubavlju i zahvalnošću*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

FSC

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

POGLAVLJE

PRVO

Sajmon je sedeo na klupi u Central parku – tačnije, na Stroberi fildsu – i osećao je kako mu se slama srce. Razume se, niko to nije primećivao, makar isprva, dok nisu počeli da pljušte udarci, a dvoje finskih turista je zavrištalo, dok je devetoro drugih šetača iz raznih zemalja čitav jezivi događaj snimalo pametnim telefonima.

Ali to će se dogoditi tek za sat vremena.

Na Poljima jagoda* nije bilo jagoda i ta dva i po jutra uređenog tla teško da su se mogla nazvati poljem (jedinina), a kamoli više nego jednim, ali ime nije izvedeno ni iz čega doslovnog, već iz istoimene pesme *Bitlsa*. Stroberi filds je trouglasti prostor koji se proteže duž Ulice Central park vest paralelno sa Sedamdeset drugom ulicom, posvećen uspomeni na Džona Lenona, koji je ubijen preko puta. Glavni deo tog spomenika jeste kružni kameni mozaik s jednostavnim natpisom na sredini:

---

* Engl.: *strawberry fields* – jagodnjaci, polja jagoda. (Prim. prev.)

IMAGINE*

Sajmon je zurio pravo preda se, trepćući, skrhan. Turisti su kuljali unutra i fotkali se pored čuvenog mozaika – grupe fotke, solo selfiji, neki klečeći na kamenu umetnutom u beton, neki ležeći na njemu. Tog dana, kao i većinom drugih, neko je reč *IMAGINE* ukrasio svežim cvećem, napravivši znak mira od crvenih ružinih latica koje vetar nekako nije nosio. Posetioци – možda zato što je to spomenik – bili su strpljivi jedni prema drugima, čekali su svoj red da priđu mozaiku za onu posebnu fotografiju koju će postaviti na *Snepčet* ili *Instagram* ili već koju drugu platformu društvenih mreža koju vole, s nekim citatom Džona Lenona, možda nekim stihom *Bitlsa* ili rečima iz one pesme o svim ljudima koji žive u miru.

Sajmon je bio u odelu s kravatom. Kravatu se nije potrudio da olabavi kada je napustio svoju kancelariju u Ulici Vizi u Svetskom finansijskom centru. Naspram njega, takođe sedeći blizu slavnog mozaika, jedna – kako se zovu u današnje vreme? skitnica? beskućnica? narkomanka? duševna bolesnica? prosjakinja? šta? – svirala je pesme *Bitlsa* za napojnice. Ta „ulična sviračica“ – blaži izraz, možda – drndala je raštimovanu gitaru i pevala napuklim glasom kroz požutele zube o tome kako joj je Peni Lejn u ušima i očima.

Neobična ili barem smešna uspomena: kad su mu deca bila mala, Sajmon je stalno prolazio pored tog mozaika. Kada je Pejdz imala možda devet godina, Sem šest, a Anja tri, krenuli bi iz svog stana svega pet ulica južno odatle, u Šezdeset sedmoj ulici između Kolambus serkla i Ulice Central park

* Engl.: zamisli. (Prim. prev.)

vest, pa bi se prošetali preko Stroberi fildsa na putu do kipa Alise u Zemlji čuda pored veštačkog jezera za makete brodova na istočnoj strani parka. Za razliku od manje-više svih drugih kipova na svetu, deci je tu dozvoljeno da se penju i puze svuda po tri i po metra visokim bronzanim figurama Alise, Ludog Šeširdžije i Belog Zeca i gomili naizgled neuklopljenih divovskih pečuraka. Sem i Anja su obožavali da rade upravo to, da se pentraju na figure, mada bi Sem u nekom trenutku uvek gurnuo dva prsta u Alisine bronzane nozdrve i viknuo Sajmonu: „Tata! Tata, vidi! Kopam Alisin nos!“, na šta bi Semova majka Ingrid neminovno uzdahnula i promumlala ispod glasa: „Dečaci.“

Ali Pejdz, njihovo prvo dete, bila je mirnija, čak i tada. Sedela bi na klupi s bojankom i netaknutim bojicama – nije volela kada joj se bojica polomi ili odmota ambalaža – i večito je, da upotrebim ironičnu metaforu, ostajala u okviru granica. Kako je rasla – petnaest, šesnaest, sedamnaest godina – Pejdz je i dalje sedela na klupi, isto kao što je Sajmon upravo radio, i zapisivala priče i stihove pesama u svesku koju joj je otac kupio u prodavnici *Papirus* na Aveniji Kolambus. Ali Pejdz nije htela da sedi na tek bilo kojoj klupi. Otprilike četiri hiljade klupa u Central parku bilo je „prisvojeno“ posredstvom velikih novčanih priloga. Na klupe su postavljene personalizovane ploče, mahom jednostavne spomen-ploče poput one na kojoj je Sajmon trenutno sedeo, a na kojoj je pisalo:

U SPOMEN NA KARLA I KORKIJA

Druge klupe, nalik onima koje su privlačile Pejdz, pripovedale su pričice:

Za K & B – koji su preživeli Holokaust i skrasili se u ovom gradu...

Mojoj dragani En – volim te, obožavam te, cenim te.
Hoćeš li da se udaš za mene?...

Ovde je počela naša ljubavna priča
12. aprila 1942...

Klupa koju je Pejdz najviše volela, ona na kojoj je sedela satima bez prekida s najnovijom sveskom – i možda je to bio rani predznak? – ovekovečavala je tajanstvenu tragediju:

Predivna Meril, stara 19 godina. Zasluživala si mnogo bolje & umrla si tako mlada. Učinio bih sve da te spasem.

Pejdz je išla od klupe do klupe, čitala posvete, tražila neku koja će joj poslužiti kao polazište za priču. U nastojanju da se poveže, Sajmon je pokušavao da uradi baš to, ali nije imao ćerkinu maštu. Ipak, sedeo je s novinama ili petljao po telefonu, proveravao tržišta ili čitao poslovne vesti, dok je Pejdzina olovka uzbuđeno letela po stranici.

Šta se dogodilo s tim starim sveskama? Gde su sada?

Sajmon nije imao pojma.

„Penny Lane“ se milostivo privela kraju, a pevačica/prosjakinja prešla pravo na „All You Need Is Love“. Na klupi pored Sajmonove sedeo je mladi par. Mladić šapnu kao da je na pozornici, tako da ga publika čuje: „Mogu li da joj dam pare da učuti?“, a njegova sagovornica se narugala: „Ovo je kao da Džona Lenona opet ubijaju.“ Nekoliko ljudi je ubacivalo sitninu u devojčin kofer za gitaru, ali većina ljudi joj

nije prilazila ili je uzimala s grimasom koja ukazuje da su namirisali nešto u čemu ne žele da učestvuju.

Ali Sajmon je slušao i to pomno, u nadi da će naći neki vid lepote u melodiji, u pesmi, u stihovima, u izvođenju. Jedva je primećivao turiste, njihove turističke vodiče, čoveka koji nije nosio košulju (mada je trebalo) i za dolar prodavao vodu, mršavog tipa s jarećom bradicom koji je za dolar pričao viceve („Specijalna ponuda: šest viceva za pet dolara!“), staru Azijku koja je palila mirišljave štapiće da na neki nejasan način oda počast Džonu Lenonu, ljude koji su izašli da džogiraju, da šetaju pse, da se sunčaju.

Ali u toj muzici nije bilo lepote. Nimalo.

Sajmon nije skidao pogled s prosjakinje koja je kasapila baštinu Džona Lenona. Imala je ućebanu kosu i upale jagodice. Devojka je bila mršava kao grana, u ritama, prljava, poremećena, bez kuće, izgubljena.

To je ujedno bila i Sajmonova ćerka Pejdz.

Sajmon nije video Pejdz šest meseci – otkako je učinila ono što se ne prašta.

Za Ingrid je to bio konačan prekid odnosa.

„Ovoga puta je ostavi na miru“, rekla mu je Ingrid nakon što je Pejdz pobešla.

„U smislu?“

A onda je Ingrid, divna majka, blaga pedijatrika koja je život posvetila pomaganju deci s problemima, rekla: „Neću da se vraća u ovu kuću.“

„Ne misliš tako.“

„Mislim, Sajmone. Bogami, mislim.“

Mesecima, bez Ingridinog znanja, on je tražio Pejdz. Katkad su njegovi pokušaji bili dobro osmišljeni, kao kada je

unajmio privatnog detektiva. Češće su njegova nastojanja bila nasumična, zavisila su od slučaja, podrazumevala su šetanje po opasnim krajevima koji su preplavljeni drogom i pokazivanje njene fotografije narkomanima i smrdljivcima.

Nije pronašao ništa.

Sajmon se pitao da li je Pejdz, koja nedavno beše proslavila rođendan (kako, pitao se Sajmon – žurka, torta, droga?), napustila Menhetn i vratila se u onaj studentski grad gde je sve pošlo naopako. Dva zasebna vikenda, kada je Ingrid bila dežurna u bolnici i otuda nije mogla previše da zapitkuje, Sajmon se odvezio i odsedao u krčmi *Kraftboro* pored kampusa. Šetao se po studentskom dvorištu, prisećajući se kako su oduševljeno svih petoro – Sajmon, Ingrid, buduća bruceškinja Pejdz, Sem i Anja – stigli i pomogli Pejdz da se smesti, kako su on i Ingrid gajili ono budalasto uverenje da će joj to mesto sjajno odgovarati, sav taj širom otvoreni zeleni prostor i šumoviti kraj za ćerku koja je odrasla na Menhetnu, i kako se, naravno, taj optimizam iscrpao i iščezao.

Deo Sajmona – deo koji on nikada nije mogao da izrazi niti makar da prizna njegovo postojanje – želeo je da odustane od njenog pronalaženja. Otkako je Pejdz pobešla, život se ako ne poboljšao, onda zasigurno smirio. Sem, koji na proleće beše završio srednju školu *Horas Man*, jedva da je pominjao svoju stariju sestru. Bio je usredsređen na drugove, maturiranje i žurke – a sada je bio opsednut samo pripremanom za prvu godinu na koledžu Amherst. Što se Anje tiče, eto, Sajmon nije znao šta ona misli o svemu tome. Ona nije htela da razgovara s njim o Pejdz – niti, manje-više, o bilo čemu drugom. Njeni odgovori na njegove pokušaje da zapodene razgovor sastojali su se od jedne reči, i retko od više od dva sloga. Bila je „fino“ ili „dobro“ ili „okej“.

Onda je Sajmon dobio čudan trag.

Njegov komšija sa sprata Čarli Krouli, oftalmolog u centru grada, ušao je u lift sa Sajmonom jednog jutra pre tri sedmice. Nakon što su razmenili uobičajene dobrosusedske učtivosti, Čarli, okrenut prema vratima lifta kao što svi rade, gledajući kako se spratovi odbrojavaju, stidljivo i sa istinskim žaljenjem rekao je Sajmonu kako mu se „učinilo“ da je video Pejdz.

Sajmon, takođe netremice gledajući brojeve spratova, pitao ga je za pojedinosti najnemarnije što je mogao.

„Možda sam je video, ovaj, u parku“, reče Čarli.

„Šta, u smislu da se šetala tuda?“

„Ne baš.“ Stigli su u prizemlje. Vrata kliznuše u stranu i otvoriše se. Čarli duboko udahnu. „Pejdz je svirala na Stroberi fildsu.“

Čarli je sigurno video zbunjeno Sajmonovo lice.

„Znaš, ovaj, u fazonu za napojnice.“

Sajmon oseti kako se nešto u njemu cepa. „Napojnice? Kao...“

„Hteo sam da joj dam novac, ali...“

Sajmon klimnu glavom da je u redu, zamoli ga da nastavi.

„Ali Pejdz je bila toliko izgubljena da me nije prepoznala. Plašio sam se da će se to jednostavno...“

Čarli nije morao da dovršava misao.

„Žao mi je, Sajmone. Stvarno.“

To je bilo to.

Sajmon je razmatrao da li da kaže Ingrid za susret, ali nije hteo da se bavi tim konkretnim razmimoilaženjem. Umesto toga, u slobodno vreme, počeo je da gluvari na Stroberi fildsu.

Pejdz nijednom nije video.

Pitao je neke skitnice koje su svirale da li je prepoznaju, pokazivao im fotografiju na telefonu pre nego što bi im ubacio dve-tri novčanice u kofer za gitaru. Neki su govorili da je prepoznaju, i da će pružiti još pojedinosti bude li Sajmon u

tu svrhu priložio zamašniju svotu. On je to činio, ali zauzvrat nije dobijao ništa. Većina je priznavala da je ne prepoznaje, ali sada kada je video Pejdz uživo, Sajmonu je bilo jasno i zašto. Nije bilo bezmalo nikakvog fizičkog podudaranja između njegove nekada ljupke ćerke i tog kostura u krizi.

Ali dok je Sajmon sedeo na Stroberi fildsu – obično ispred znaka koji su svi gotovo šaljivo zanemarivali, a na kom je pisalo:

PROSTOR TIŠINE – ZABRANJENA POJAČALA I MUZIČKI INSTRUMENTI

...primetio je nešto neobično. Muzičari, koji su listom žestoko naginjali na onu šlampavu-beskućničku-bednu stranu, nikada nisu svirali istovremeno niti jedni preko drugih. Prelazi između jednog uličnog gitariste i drugog bili su izuzetno glatki. Svirajući su se smenjivali tačno na otkucaj sata, manje-više na svakih sat vremena, na uređen način.

Kao da postoji raspored.

Sajmona je koštalo pedeset dolara da se upozna s Dejvom, jednim od odrpanijih uličnih muzičara sa ogromnim šlemom sede kose, bradom koju su krasile gumice i upletenim konjskim repom koji mu se pružao do sredine leđa. Dejv, koji je izgledao kao da ima pedesetak godina ali je gadno propao ili kao sedamdesetogodišnjak koji je živeo lagano, objasnio mu je kako sve to ide.

„Dakle, u staro vreme, tip Gari dos Santos... znaš ga?“

„Poznato mi je ime“, rekao je Sajmon.

„Da, da si prolazio ovuda u to vreme, bogami, zapamtio bi ga. Gari je bio samozvani gradonačelnik Stroberi fildsa. Krupan tip. Proveo je dvadeset godina ovde održavajući mir.

A kad kažem da je održavao mir, mislim da je uterivao ljudima strah u kosti. Tip je bio lud, znaš šta govorim?“

Sajmon je klimnuo glavom.

„I šta, onda, dve hiljade trinaeste, Gari umre. Leukemija. Svega četrdeset devet godina. Ovo mesto“ – Dejv pokaza rukama u rukavicama bez prstiju – „odlazi dođavola. Bez našeg fašiste, vlada potpuno bezvlašće. Jesi čitao Makijavelija? E tako. Muzičari počnu da se svakodnevno biju. Za teritoriju, znaš šta govorim?“

„Znam šta govoriš.“

„Pokušavali su da sami održavaju red, ali daj – pola tih tipova jedva može da se obuče. Vidiš, neki seronja bi svirao predugo, pa bi onda neki drugi seronja počeo da svira preko njega, pa bi uzeli da se deru i da psuju, čak i pred malom decom. Katkad bi poleteli i udarci, i onda bi došla murija, kapiraš, jelda?“

Sajmon potvrdno klimnu glavom.

„To je štetilo našem imidžu, da ne pominjem novčanici-ma. Tako da smo svi smislili rešenje.“

„A to je?“

„Raspored. Smenjivanje na svakih sat vremena od deset ujutru do sedam uveče.“

„Stvarno?“

„Da.“

„I to funkcioniše?“

„Nije savršeno, ali prilično je blizu tome.“

Ekonomski lični interes, pomislio je finansijski analitičar Sajmon. Nepromenljiva životna vrednost. „Kako se prijavljuješ za termin?“

„Porukom. Imamo pet redovnih tipova. Oni imaju najbolje termine. Onda ostatak popunjavaju drugi ljudi.“

„A ti vodiš raspored?“

„Tako je.“ Dejav ponosito izbacila grudi. „Vidiš, ja znam kako da to teče, znaš šta govorim? U fazonu, nikada ne stavljam Halov termin pored Džulsinog jer se to dvoje preziru više nego što mene preziru moje bivše. Uz to se trudim da sve bude, što bi se reklo, raznoliko.“

„Raznoliko?“

„Crnci, ribe, Latinosi, pešovani, čak i dvoje istočnjaka.“ On raširi ruke. „Ne želimo da vlada opšte mišljenje kako su sve propalnice belci. To je gadan stereotip, znaš šta govorim?“

Sajmon je znao šta ovaj govori. Znao je i to da će verovatno ostvariti pomak bude li Dejavu dao dve novčanice od po sto dolara pocepane napola i ako obeća da će mu dati i druge polovine kada mu ovaj kaže kada je sledeći termin njegove ćerke.

Tog jutra, Dejav mu je poslao poruku:

Danas u 11 pre podne. Nisi to čuo od mene. Ja nisam potkazivač.

Zatim:

Ali donesi mi lov u 10. U 11 imam jogu.

I tako se on obreo tu.

Sajmon je sedeo naspram Pejdz i pitao se hoće li ga ona primetiti i šta da radi bude li se dala u bekstvo. Nije bio siguran. Računao je da mu je najbolje da je pusti da završi, da spakuje svoje mršave napojnice i gitaru, pa da joj zatim priđe.

Pogledao je na sat. Jedanaest i pedeset osam. Pejdzin termin se bližio kraju.

Sajmon je u glavi vežbao raznorazne rečenice. Već je zvao kliniku *Solemani* u unutrašnjosti i rezervisao je sobu za Pejdz.

To mu je bio plan: reci šta bilo; obećaj šta god; obrlati, moli, posluži se svim neophodnim sredstvima da je nagovoriš da pođe s tobom.

Neki drugi ulični svirač u izbledelim farmerkama i pocepanoj flanelskoj košulji došao je sa istoka i seo pored Pejdz. Njegov kofer za gitaru bila je crna najlonska kesica za đubre. On lupnu Pejdz po kolenu i pokaza na zamišljeni sat na ruci. Pejdz klimnu glavom dok je privodila kraju numeru „I Am the Walrus“ s produženim „*gu gu g'džub*“, pa diže obe ruke uvis i viknu „Hvala!“ publici koja nije ni obraćala pažnju, a kamoli pljeskala. Sakupila je to malo bednih izgužvanih novčanica od jednog dolara i novčića pa spustila gitaru u kofer sa iznenađujućom pažnjom. Taj jednostavni pokret – spuštanje te gitare u kofer – jako ga je pogodio. Sajmon joj je tu akustičnu gitaru firme *Takamine* kupio za šesnaesti rođendan u prodavnici muzičkih instrumenata *Sem Eš* u Zapadnoj četrdeset osmoj ulici. Pokušavao je da prizove osećanja koja idu uz tu uspomenu – Pejdzin osmeh kada ju je skinula sa zida, kako je zažmurila dok ju je isprobavala, kako ga je zagrlila oko vrata i viknula: „Hvala ti, hvala ti, hvala ti!“, kada joj je rekao da je njena.

Ali dotična osećanja, ukoliko su bila prava, nisu htela da naiđu.

Strašna istina: Sajmon više nije ni mogao da vidi tu devojčicu.

Protekli sat svakako se trudio. Sada opet pokušava da je pogleda i da prizove u sećanje ono anđeosko dete koje je vodio na časove plivanja u društvenom centru *92nd Street Y*, ono koje je sedelo na visećoj ležaljci na Hemptonsu dok mu je on čitao dve cele knjige o Hariju Poteru tokom trodnevnog vikenda za Dan rada, devojčice koja je tražila da kostim za Noć veštica, u obliku Kipa slobode, i to sa zelenim

licem, nosi dve sedmice unapred, ali – i možda je posredi bio odbrambeni mehanizam – nije htela da mu se vrati nijedna od tih slika.

Pejdž se podigla na noge.

Vreme je da on povuče potez.

Sajmon, koji je sedeo preko puta mozaika, ustade odmah za njom. Srce mu je snažno tuklo. Osećao je kako ga spopada glavobolja, kao da mu obe slepoočnice pritiskaju nekakve divovske ruke. Pogledao je levo, pa desno.

Tražio je njenog dečka.

Sajmon nije znao kako je tačno počeo opšti sunovrat, ali za nesreću koju je njegova ćerka navukla na glavu sebi i, posredno, čitavoj porodici, krivio je njenog dečka. Jeste, Sajmon je čitao sve o tome kako zavisnik mora da preuzme odgovornost za sopstvene postupke, da je kriv zavisnik i samo zavisnik, sve to. A većina zavisnika (i, posredno, njihove porodice) ima da ispriča neku priču. Možda je njihova zavisnost počela lekovima protiv bolova posle neke operacije. Možda su njen koren pronašli u vršnjačkom pritisku ili tvrdili da se bezazleni eksperiment nekako razvio u nešto mračnije.

Uvek postoji neko opravdanje.

Ali u Pejdzinom slučaju – zvali to slabošću karaktera ili lošom roditeljskom brigom ili kako god – sve je izgledalo donekle jednostavnije:

Postojala je Pejdz pre nego što je upoznala Arona. I Pejdz sada.

Aron Korval je bio ološ – očigledan, upadljiv ološ – a kada se spoje ološ i čistota, čistota se zauvek zaprlja. Sajmon nikada nije kapirao u čemu se ogleda njegova privlačnost. Aron je imao trideset dve godine i bio jedanaest godina stariji od njegove ćerke. U neko bezazlenije vreme, Sajmona je ta razlika u godinama zabrinjavala. Ingrid je to odbacivala, ali

ona je bila navikla na takve stvari iz vremena kada se bavila manekenstvom. Sada je razlika u godinama, razume se, bila najmanja nevolja.

Od Arona nije bilo ni traga. U vazduh se vinula ptičica nade. Da li je moguće da je Aron najzad ispaao iz priče? Da li je moguće da je ta zloćudnost, taj rak, taj parazit koji se hrani njegovom ćerkom završio gozbu i prešao na nekog stamenijeg domaćina?

To bi nesumnjivo bilo dobro.

Pejdž pođe na istok stazom kroz park, vukući noge kao zombi. Sajmon je želeo da nešto preduzme.

Šta će, pitao se, učiniti ako ona ne bude htela da pođe s njim? To nije samo moguće već i verovatno. Sajmon je i ranije pokušavao da joj nađe pomoć, i to mu se obijalo o glavu. Ne može da je natera. Zna to. Čak je svom pašenogu Robertu Previdiju dozvolio da pokuša da nabavi sudski nalog da je smeste u duševnu bolnicu. Ni to nije urodilo plodom.

Sajmon joj je sada prilazio s leđa. Izlizana letnja haljina visila joj je odveć labavo na ramenima. Na leđima su joj se videle smeđe mrlje – sunce? bolest? zlostavljanje? – koje su prljale njenu nekada besprekornu kožu.

„Pejdž?“

Ona se nije okrenula, nije se ni pokolebala, i Sajmon je načas gajio maštariju da je bio u zabludi, da je Čarli Krouli bio u zabludi, da taj čupavi kostur užeglog mirisa i napuklog glasa nije njegovo prvo dete, nije njegova Pejdz, nije ona tinejdžerka koja je igrala Hodel u *Violinisti na krovu* u postavci Akademije Abernati, ona što je mirisala na breskve i mladost i slomila publici srce solo izvođenjem numere „Far from the Home I Love“. Sajmon nije dočekaao nijedan kraj njenih pet nastupa a da mu nisu navrle suze, a malo je nedostajalo da zajeca kada se Pejdzina Hodel okrene prema Tiviju i kaže:

„Tata, sâm Bog zna kada ćemo se ponovo videti“, na šta je njen pozorišni otac odgovorio: „Onda ćemo to prepustiti Njemu.“

On se nakašlja i priđe joj. „Pejdž?“

Ona uspori, ali nije se okrenula. Sajmon pruži drhtavu ruku. Ona mu je još bila okrenuta leđima. On joj stavi ruku na rame, osetivši samo suhu kost prekrivenu kožom tankom kao papir, i pokuša još jednom.

„Pejdž?“

Ona zastade.

„Pejdž, tatica je.“

Tata. Kada ga je poslednji put oslovila sa *tatice*? Otkad zna za sebe, on je za nju tata, za sve troje dece, no reč mu je jednostavno ispala iz usta. Čulo se kako mu glas puca, kako preklinje.

Još nije htela da se okrene ka njemu.

„Molim te, Pejdž...“

A onda se dala u trk.

Potez ga je zatekao nesprenog. Kada se trgao, Pejdž je već imala prednost od tri koraka. Sajmon nedavno beše ušao u prilično dobru formu. Pored njegove kancelarije nalazio se fitness centar i, s obzirom na stres usled gubitka ćerke – tako je on gledao na to, kao da ju je izgubio – postao je opsednut raznoraznim kardio-boks vežbama, koje je radio na pauzi za ručak.

On skoči napred i sustiže je prilično brzo. Uhvatio je Pejdž za mišicu nalik na trsku – taj mlitavi biceps mogao je da obuhvati kažiprstom i palcem – i cimnuo je unazad. Možda ju je trgnuo prejako, ali sve to – skokovi, hvatanje – bilo je obična mahinalna reakcija.

Pejdž je pokušala da pobegne. On je učinio ono što je bilo nužno da je zaustavi.

„Jao!“, uzviknu ona. „Pusti me!“

U blizini je bila gomila ljudi, i neki od njih, bio je siguran Sajmon, okrenuli su se začuvši njen jauk. On nije mario za to, samo što je to ulilo dodatni osećaj neodložnosti u to što mora da uradi. Sada će morati da dela brzo i da odvede Pejdž odatle pre nego što se neki dobri samarićanin umeša da je „spase“.

„Srce, tata je. Samo pođi sa mnom, važi?“

Ona mu je još bila okrenuta leđima. Sajmon je obrnu tako da mora da se suoči s njim, ali Pejdž pokri oči pregibom ruke, kao da joj je on uperio jarko svetlo u lice.

„Pejdž? Pejdž, molim te, pogledaj me.“

Njoj se telo ukruti a onda, naprasno, opusti. Pejdž spusti ruku s lica i polako uperi pogled u njega. Nada ponovo uzlete. Jeste, oči su joj bile upale duboko u duplje i boja je bila žuta tamo gde je trebalo da bude bela, ali sada, prvi put, Sajmonu se učini da je tamo možda video i izvesno svetlucanje – život.

Prvi put video je nagoveštaj one devojčice koju je nekada poznavao.

Kada je Pejdž progovorila, konačno je mogao da čuje odjek svoje ćerke: „Tata?“

On klimnu glavom. Zaustio je da nešto kaže pa zatvorio usta jer su ga odveć savladala osećanja, a zatim pokuša opet: „Došao sam da ti pomognem, Pejdž.“

Ona zaplaka. „Izvini, molim te.“

„U redu je“, reče on. „Sve će biti u redu.“

On ispruži ruke da odnese ćerku na sigurno, kada neki drugi glas proseče park poput žeteočeve kose.

„Koji je ovo kurac?“

Sajmon oseti kako ga izdaje hrabrost. Pogledao je desno. Aron.

Začuvši Aronov glas, Pejdz ustuknu od Sajmona. Sajmon je pokušavao da je zadrži, ali ona izvuče ruku, tako da joj kofer za gitaru udari o nogu.

„Pejdz...“, reče Sajmon.

Ali ona jasnoća koju je pre svega nekoliko sekundi video u njenim očima, razbila se u milion komadića.

„Ostavi me na miru!“, uzviknu ona.

„Pejdz, molim te...“

Pejdz se izmicala od njega. Sajmon ponovo posegnu za njenom mišicom, nalik očajniku koji pada s litice i pokušava da se uhvati za granu, ali Pejdz ispusti prodoran vrisak.

Na to se okrenuše glave. Mnoštvo glava.

Sajmon nije uzmakao.

„Pejdz, samo me saslušaj...“

A onda između njih stade Aron.

Dva muškarca, Sajmon i Aron, bili su licem u lice. Pejdz se šćucurila iza Arona. Aron je izgledao kao da krizira, u teksas jakni preko šlampave majice s kratkim rukavima – najnoviji heroinski šik, samo bez šika. Imao je previše lanaca oko vrata i onu polubradu koja teži da bude hipsterska, ali promašuje temu, i cokule, koje su uvek izgledale ironično na nekome ko ne bi znao šta znači dan poštenog rada čak ni kad bi ga šutnuo u prepone.

„U redu je, Pejdz“, reče Aron umiljato se osmehnuvši, i dalje gledajući Sajmona u oči. „Samo ti produži, lutko.“

Sajmon zavrte glavom. „Nemoj...“

Ali Pejdz, maltene se posluživši Aronovim leđima kao polugom, odgurnu se i potrča stazom.

„Pejdz?“, viknu Sajmon. „Čekaj! Molim te, samo...“

Ona se udaljavala. Sajmon se okrenu nadesno da je pojuri, ali Aron kliznu s njim, preprečivši mu put.

„Pejdz je punoletna“, reče Aron. „Nemate pravo...“

Sajmon zape pesnicu i udari Arona posred lica.

Osetio je kako nos popušta pod njegovom pesnicom, čuo je kako se slomio kao kada čizma nagazi ptičje gnezdo. Poteče krv.

Aron pade.

Tada vrisnu ono dvoje finških turista.

Sajmon nije mario za to. Još je video Pejdz ispred sebe. Ona skrenu levo, side s pločnika i zađe između drveća.

„Pejdz, čekaj!“

On preskoči oborenog čoveka i krenu ka njoj, ali ga Aron sa zemlje zgrabi za nogu. Sajmon je pokušavao da se išćupa, ali sada vide kako im se približavaju drugi ljudi – dobronamerni ali zbunjeni – mnogo njih, neki snimajući prokletim telefonima.

Svi su vikali i govorili mu da ne mrda.

Sajmon se ritnu i oslobodi, posrnu i povrati ravnotežu. Krenuo je stazom, onamo gde je Pejdz sišla s nje.

Ali već je bilo prekasno. Gomila ga je sustigla.

Neko pokuša da ga uhvati. Sajmon izbacila lakat. Čuo je kako je napadač ispustio zvuk *ufi* kako mu je popustio stisak. Neko drugi obuhvati Sajmona oko struka. Sajmon ga svuče poput kaiša, i dalje trčeći prema ćerci, i dalje se krećući kao half prema gol-liniji sa odbrambenim igračima za petama.

Ali naposletku ih je bilo previše.

„Moja ćerka!“, vikao je on. „Molim vas... samo je zadržite...“

U tom metežu niko ga nije čuo, ili možda jednostavno nisu slušali nasilnog ludaka koji se mora oboriti na tlo.

Na njega skoči još jedan turista. Pa još jedan.

Kada je konačno počeo da pada, Sajmon podiže glavu i vide da mu se ćerka vratila na stazu. Onda je tresnuo na zemlju. Zatim, pošto je pokušavao da ustane, po njemu počese

da pljušte udarci. Mnogo udaraca. Kada se sve bude završilo, imaće tri slomljena rebra i dva slomljena prsta. Imaće potres mozga i trebaće mu ukupno dvadeset tri šava.

Nije osećao ništa, osim kako mu se cepa srce.

Na njega slete još jedno telo. Čuli su se povici i vrisci, a onda se pojavila i policija, prevrnula ga na trbuh, zabila mu koleno u kičmu, stavila mu lisice. On još jednom podiže glavu i ugleda Pejdž kako bulji iza drveta.

„Pejdž!“

Ali ona nije došla do njega. Umesto toga, klisnula je dok je Sajmon, opet, uviđao kako ju je izneverio.

POGLAVLJE

DRUGO

Izvesno vreme panduri su samo ostavili Sajmona ničice na asfaltu s rukama na leđima. Pandurka – crnkinja s pločicom na kojoj je pisalo HEJS – sagnula se i mirno mu rekla da je uhapšen, a onda mu predočila prava. Sajmon se batrgao i urlao o svojoj ćerci, preklinjao nekoga, bilo koga, da je zaustavi. Hejsova je samo uporno deklamovala prava uhapšenog.

Kada je završila, Hejsova se uspravila i okrenula. Sajmon ponovo poče da viče o svojoj ćerci. Niko nije hteo da ga sluša, možda zato što je zvučao neuravnoteženo, te on pokuša da se smiri i dočara učtiviji ton.

„Pozorniće? Gospodo? Gospodine?“

Oni se listom nisu obazirali na njega, već su samo uzimali izjave svedokâ. Nekoliko turista je pokazivalo pandurima snimke događaja, koji, pretpostavljao je Sajmon, nisu izgledali povoljno po njega.

„Moja ćerka“, ponovi on. „Pokušavao sam da spasem ćerku. On ju je oteo.“